

ЕВГЕНИ ГЕНЧЕВ

Обичам те

Лирика, 2014 г.

Евгени Генчев

Обичам те

Лирика

2014 г.

ПРОЛЕТ

Два топли кръга около очите.
Две капки роса в една сълза
се сляха. Един дъждец самотен,
жребче леко тропваше с копитце.

Сълза сребърна и нежна, плъзна
се надолу. Окоси тревата. Мъглата
вдигаше се като перла, две души
можеха да продължат нагоре, сляти.

Казаното казано е между двама.
И трети няма да припари. Може
стреснат да остане. Сълзата радва
се за двама. Любов без измама.

Прегръща ги росата, не иска да ги
изостави. Два топли кръга около
очите. Ще живее тази драма. И вас
ще ви прегръща една сълза голяма.

Две вечности се сляха. Мъжът в
жената. Жената пожелала него.
Две слънца горещи, ще пърлят
като свещи, таз любов избрана.

НЕ Е РАЗДЯЛА

Тази утрин, отсечено дърво ли станах.
Трескав разсъждах, най-красиво. Една
мечта за теб замислих. Мечтаната мечта.
Обмислях чистото ѝ съдържание.

В пустошта на моята греховност, трепнах.
Изгърмя небето някъде наблизко. Има всяко
право! Отвори се вълшебно. Видях го гордо.
Беше подранило. Като моята мъжка сила.

Моята слабост в твоята радост оживява.
Искам да кажа, двама жадуваме наслада.
Не мога да отричам степените на небето.
Ти една жена си, тръпнещо неовладяна.

Неуморима си в сън и в песен. В глъчта
на тази есен. Разбирам, не си доволна.
Мислиш тайно за раздяла. Избор лош е.
Пред нас разстила безкрая наслада.

Няма да повярваш. Бързо всичко се
подрежда. Като шега, като сезонната
одежда. Мога да ти дам моята надежда.
любов и мяра. Днес до нас се свеждат.

Ще бъдем летящи. Като в сън от
приказка за пеленаци. Млякото на
нашата вселена ще ни подклажда.
Моята сила и твоята велика жажда!

ПРИРОДАТА Е СМЕЛА УЧАСТ

Сливах се с природата неволно,
неволно я унищожавах. Защо го
правех. Нали я уважавах. Нали
тя живота дава с въображение.

Сливах се с хора от разстояние.
Отчаяние ли беше. Или съдба невинна.
Като сладко от боровинки.
Като листа висящи от дървета.

Сливах се, а съжالياвах. Може ли
да не я обичах. Не вярвам. Обичам
да се сливам с нея, не да съдя. Да
живея, размислям и съществувам.

Моята природа е силна. Не личи,
но се долавя. В гората сам попаднах
тайно, сладко. Да обичам честно. Да
се радвам на природата в мелодия.

Птица пойна сутрин да ме пробужда.
Наистина ли се сливах с природата.
Уважение изпитах, изпитания получих.
Научих да се размислям, и сполучих.

Оставям я в мирът да живее. Да не
търся помощ. Смело предложение.
Усета нашепна: спри, и слей се с нея,
това е най-мъдрото решение!

ПРОЛЕТ И ДУША

Тази пролет цвете ще разпука своята
природа. Ще бъде меланхолия съдбовна.
Ще бъде вятър, ще бъде уханието на
свободата лековита, сам да чакам края.

Ще минават хората един край друг, без
да се познават. Но ведро с радост ще се
поздравяват радушно, хубавото време
ви очаква. Искам и аз да се разсмея.

Няколко листа от дърво зелено линееха
над мене. Животът винаги ще продължава.
Тази пролет ще бъде дъждовита. Една
кобилка бяла там в гората е заживяла.

Очаквах пролетта като глас от звуците
на птици. Вятъра нежно ще погалва дърво
цвете и потоци бликащи и ведри. Не узнах
защо така се случи всичко, лесно бързо.

Зимата отмина. Бяло чудо претопено.
Сега е друго време в пътя на съдбата.
Кого да съдя. Че имал съм претенции.
Чакам смъртта, смел в старостта си.

Скоро ще премина в своята реалност.
Тук не успях да я открия. Магията не
се получи. Но къде отидоха мечтите...
Вече се приготвих - пролетта дошла е.

БЯЛАТА ПЪРТИНА

Многолюбие в
живот, с
ритъм от свободен
танц, дух особен,
стъпваш горда ти,
погледнала нагоре в умореното
небе, очаквала си птиче ято,
видяла кедровите ми очи,
шарят в простора чисти,
препирните,
обичат да гълчат,
помълчи!... случило се
беше и преди,
днеска съм угрижен, мисля
за нашата самотност, до
ореха притиснати сме,
наоколо дъжда вали, сърцето
от кръв обляно пулсира и
молитвено кънти,
остава още малко
сняг да ни посипе,
ще оставим
следи в бялата пъртина,
страшна мисъл, горестна
сълза...

ЕДНА ГОЛЯМА РАДОСТ

Вървеше майката голяма, сълзи
оставяха отпечатък на земята,
една душа ли имаше за мен тогава,
хлапак, изпаднал в мелодрама.

Къде изчезна майката всевишна,
защо само спомена остана да бъде
вдишван, колко време веч измина,
синът мълчейки с хората се слива.

Едно дете бе родила, но детето,
беше причудливо, имаше и друга
сила, необикновена, а тъй човешка,
бликаща от душата му зрялост.

До Отца застанал, в сатана загледан,
какво ли става на земята, ясно всичко
беше, и всичко знаеше детето - една
молитвена душа смълчана, не за слава.

Една радост и едната мъка най-велика,
вдишваше детето, откъснато отдавна от
утробата избрана на родната му майка,
бога я посочи, нека я обичаме такава.

СВЕТЪЛ СВЯТ

...Искам
да те виждам,
отново пак и пак,
усмихната, щастлива,
в този светъл свят,
искам да съм с теб,
питаю точно за какво,
но отговор не търся,
все едно защо...

ТВОРБА

...търсещият,
потънал
в мисъл, в мисъл и
звук, попита:
- Кой създаде
ме, Кой създаде
изобилен Рог...
ядосан беше малкият
разбойник,
в въглената нощ,
право даде си да
преразмисли,
какво създаде в човека
Бог,
- ...Коя е Силата, създава Бог!...

СИГУРНО НЕ ВЯРВАШ

Продадох всичко, къщата, оджака,
дланите от мек кобалт, душата от
опален камък, още двора, пилците,
петела, камънака, сламата, топора,

исках теб, моя орис, облечена
в зелен сатен, твоят глас да чувам,
много време да си с мен, неожънат
житен клас, да те притежавам,

ще те чакам до последен час,
там на първият ни бряг, където
топлихме телата си, мечтахме за
къщата от кал, дърво и слама,

искаш ли отново да сме двама,
макар и остарял, друга къща
ще направя, да живеем в сговор,
весел смях, сигурно не вярваш,

виждаш отдалеч, къщата обитава
друг човек, не се гневи свирепо,
ела, сама, имам сила не за къща
обикновена, белите крила,

ще получим ценност щедра,
нова младост, къща от сребро,
злато, стъкло, още мога, и слово
за слънчевия дом, дар от Бога!

СЛАДКО СЪНОТВОРЕНИЕ

Предлагам ти една илюзия, може
би не е илюзия, признание, скитам
сам в желания, сънотворения от
определения, прости намерения,

предлагам ти едно вълнение,
ще ти потрябва, може да ме няма,
то само живее, живее ли, с теб съм,
галя твоите нежни нарицания,

искам да добавя шепа милостиня,
не е съжаление, нарекох любовта
си милост, прости и прегърни ме,
предлагам голямо упование,

далеч от нас вилнее извор бликащ,
вместо мен, можеш да го обикнеш,
извора пак ще бъда аз, няма да те
мамя, мое чисто увлечение,

предлагам повече от едно смирение,
пред прага на детска люлка, при нас
ще дойде мъничко създание, ще го
обикнем, ще бъдем майка и баща,

ще гукаме над него, разговарям в
предложение, мое сладко сънотворение,
да те обикна, да го обикнем, обещавам
да отдам своята мъжка чест и обаяние!

ОБИЧАМ ТЕ!

Чудно беше нашето въвличане,
приказна дъга, връзката ни
странна, нощен танц на пеперуди,
скрито се съблича гола е,

дори цветята се задъхваха, прашеца
тегнаше листата им, будните в този
час пернати песен бълваха, светът ли
спеше, или бяхме рано се събудили,

искам нещо да ти кажа, но словата
бягат от уста ми, как да бъда точно
определящ се в чувствата си млади,
удължаваме дните на дружбата,

не мисля, че отмиват чувствата,
искам да прокъсам паяжината,
мога да издържам думата си,
казвам невероятното „Обичам те“,

чудо е призиванието да се любим
в мълчание, може стон остро
ухо да чуе, има ли значение, щом
чудо процъфтя в бялото сияние!

СИЛНА ВРЪЗКА

Влюбени са дъждовете, един в друг се
вливат и се сливат, имат свободна воля,
избират между небето и земята, тяхна
люлка детска е реката, там след всеки
плясък си почиват, после поемат своите
спирали, не по път във водите
на блато застояли, като оси бръмчат
навред, не се отричат от любовта си,
за бъдеще не мислят, волно гаят
небеса си, не искат да чуват за
разлъка, спрат ли да вилнеят, далеч
са от живота, близко до смъртта си,
влюбват се дъждовете във ветровете,
край тъмната гора среща определят,
идва час, в който тихо, тихо се разделят,
не да скъсат по между си, връзката си
чиста по-силна изковават, а реката
им се усмихва, и тя се вълнува,
потърсила тяхната венчавка!...

ПОЗВОЛИ МИ ДА ТЕ ОБИЧАМ

Река от лилавите цветя, поток от сребро,
трева от пурпурната свян, от бога е отбрана,
и една мечта, легнала в таз земя, как да не
повярвам в чудеса, в тези времена надрани

Небе от лазурни кристали, ръцете ти,
нежните опали, гърдите овални от копнежи,
косите ти, от реалност в черно, и будните
очи, очи на детето, чисти са засмяни

Как по-бързо да избягам, някъде от
всичко надалече, как ме увлече, как
нощем луната от прозореца надничя,
да вижда как сам обречен разсъждавам

Как трогнат пак пропадам, как цветето в
тебе пулсира, как сърцето ти в устните
се спира, и как, прости ми прекрасна, как
успя да ме хвърлиш в треската небесна

Да не мога да те забравя, да ми е трудно
без тебе, река от лилавите цветя стича се
по твоето тяло, детето вече бе разбрало,
че тук времето етично до нас е спряло.

Ела и без страх вземи ръката ми, с нея може
да ти даря душата, как тихо мърка котката
в тебе, дали узнал съм най-сетне, че е ясно
всичко, в края на тази вечност най-голяма.

КАЖИ МИ

Танцува самодивата,
с талия на цвете крехко,
сяда между
минзухарите,
причинява вятър,
оголва костите, освобождава
със вятър перата им,
белите, после хуква нагоре,
нали е вятъра,
и с багрите на папагалите също
играе си, Ниагарски водопад,
от ад пристигаща,
водата ѝ е силното налягане,
става взривоопасно
дори за гигантите,
за мамонтите и съблезъбите,
идват на помощ динозаврите,
зъбите им изгнили
вече не вършат работа,
тънцува самодивата,
разбираща, че е излъгана,
този път не е от природата,
от едно съзнание,
дошло в съзерцание,
чудни вляения,
с една мечта летят
понякога Елфите,
но днес е чудна епоха,
когато ехото свива
се заедно със знамето,
идват добрите създания
има само един свещен път,
да уважаваш Любовта и да
и казваш: Прекрасна си!...

ПРИЗНАЙ

Признай, че ме обичаш, че между
нас има топъл дъх, признай, че морето
ясно ни обгръща пак със влажен лъх,
признай пред Бог, че всичко знаеш,

разкажи на Бог-а, колко пъти ме
прегърна, колко още се мъчиш да
избягаш, без да съм те спирал, коя
си, знам, че можеш да побеждаваш,

зная, че ти не можеш да намразиш,
даже за добро, един дъх остана помежду
ни дели, лятото отмина, пристига пъстра
есента със свои багри и сълзи,

признай пред Бог-а, кое най-много те
ранява, че те изоставих, или че заграбих,
душата ти, разпалена от моите ръце, къде
ще стигнат тези глуми, просто Му кажи!

ОГЪН ВЕЧЕН ЩЕ ВАЛИ!

Чувство трапчиво ме подклажда,
под една липа, една жена
питаше как живея, край
старата река, питаше ме таз
жена щастлива, дали ли съм сам,
разбрала, силата на слабостта,
в този и този час, се чувствам толкова зает,
със своето безверие, не в любовта,
в себе си надничам, дали пък не е суета,
таз жена скъса дрехата, черният
си шал кресна полудяло:
- Хвърляй дъждобрана от сълзи,
ела прегърни ме, не разбираш ли,
огън вечен ще вали...

КЪМ ЗВЕЗДИТЕ

Откритието на деня е утрото,
когато слънцето изгрява,
виждам сиянието магнетично,
в мисъл се долавям, различно,
виждам облаците прегърнати,
разведиляването е особено
вероятно към звездите,
земята гръб обърнала е,
смее се, готвя се за веселбата,
отиде си горещо лято,
здравето на планетата
се влушава, търся в
шкафа одеало, да я завия,
после ще почакам, лицето
да загрее, някъде дочувам
ехото на планината, зная
че е здраве, слагам тялото
си едро, на олтара,
там приличам на палячо,
облякал се в черно,
отдолу - пъстра дреха...

ПОЕМА ЗА КАТОРЖНИК

Понасяше каторжник труд,
в студ, пек, душа му искаше да е
спокойна, може ли каторжник всичко,
скиташе с мисъл, пропъдил умора,
в миг падеше за час, надигаше се
тежко със силата си страховита,
можеше всичко да понася,
исках да го питам лично,
не ме погледна, работеше в упорство
той каторжник щастлив в нещастие
велико, вече зная, замислил, бягство
през железни порти, издържал
труд, упорството на моите въпроси,
ясно стана, душа му бе голяма,
навярно жена с деца загубил,
жестока участ, по любов отнета,
не питах вече,
тупнах рамо:
- Момко, нямам нищо, каторжник
ставам!...
- Не, ставай! Станеш ли, няма да
да избягаш!...

ПОБЕДЕНИ ВОИНИ

Съзвучие от ромони на птици,
още много пъстрота, прекрасната
мелодия, надига глас в нощта,
пречупено от мълчание същество
изгаряше своето присъствие, една река
от бисерна вода с нежност,
спускаше се долу, изправен
бор, зеленееше в приказната осанка,
една жена изправила се снага,
танцуваше тъгата по оназ
любов незрима, дошла с буйните
пробои, паднали в нейните нозе,
с вик на победени воини!

ХРОНОЛОГИЯ

Сравнителното похищение,
маговете, магиите, молщите,
тръгване в обръщение, взор
и поколения, хронология
за истината, тази, откритата,
страстната, независимата.

ЛЮБОВТА Е ТУК

Гори земя в изнемога,
звезди милват и челото,
сова клокочи в дъбрава,
забрава я понася, в
покоите на водосвети,
вълни от гореща пара,
огън пося жарта си,
любов дошло е тука,
лъчи протяга, ликува
силата на светлината!

РАЗБИРАЕМО

Издирването на пътят
продължава, чакайки
своята награда, колко
пъти, пътят отминава,
край безкрая живеем,
търсейки устои, частица
светлина от бога,
в сърце - тревога, разлъката
пътя вгорчава, влюбените
побеждават, когато
нощвите на желанията
горят разпалени в нощите!

БЕЗДУМНО

Мисли за обсъждане,
изнемогата, на птиците,
чистят рани, със смисъл,
клонките на храстите, чакат
властите, часовете, вият
в безлунието, барабани
небето, с бисерите
на дъждовете, чудните,
питайте бездумно капките,
любов ли крият, думите!

МОЛИТВЕНОСТ

Любов в любов, любовта към
другите, отдих в ранимостта,
светли пътища... към другите,
молитвеност за възкръстване,
път, в пътя света на волята,
сън в съня, коловоз по друмите!

ВИНАГИ РАЗЛИЧЕН

Вехт човек с име, поет
наричан, понякога не е поет,
вехтошар е, с дълга лятна
мисъл, дали се плаши,
сигурно ликът на хората,
преобрази ли се поета,
вехтошар ще бъде вечността,
вехт човек, симпатичен,
нима ридае, с лилавите очи
остана винаги различен!

ИСТОРИЯ НА ДЖУНГЛАТА

Неопитността проваля всичко,
може, бистрата вода на кал да
заприлича, неувереността поражда
съмнения, не увлича, несретник
покрив търси, в палт да го превърне,
опитността в лъвът и силата,
могат да го изигроят, и ако така
се случи-трябвало е, цярат в
джунгла ще гладува, плячката
будува, смелостта изчезне ли,
няма магия от омаи, дали така
ще бъде, кой може да узнае,
плътта ще иска своето до края,
така повелят строгостите на
опитната джунгла, лъвът загине
ли, тя невесело ще се обърне!

ПОНЯКОГА...

Както е според природата,
всичко се разменя, понякога
живота трудност е, понякога
радостта в задругите,
в света обитават духове,
не всякога са бели, така било е
и така ще бъде, дори според
каноните, черните убиват,
изкушават, мачкат, белите
се сражават, защитават, какви
са средствата, знаем ги, така
живеем, от безконечно време...

САГА

Дъжд лееше земята, студено
беше, отвътре топлината,
врабче скачаше в локвите, чирика
в изнемога, есента отминава, чака
по-студена зимата, дерзая слънце,
в парка майки, децата да люлеят,
природата живее трудна,
птица да запее ли копнея, слагам
в душа своето умение, калявам
твърдината в себе си, горещо
диря пътищата в друмите!

ДЪЛБОКА НЕУСЕТНО

С руйно вино закърмен от
дядовата механа, с погача бил
нагощаван от бабина ръка,
всеки ден бил е празник, докато
отраснал, в близост с едно
вълшебство, създадено да го
обиквам, беше старата скала,
там където се спускат като
ромон, не единствен спомен,
един остана, до скалата крехката
мома, в шарена носия, в дълбока
неусетност, в бъдещето начертано,
хормонията сляти, след годините
в своите занаяти, заживяхме
неусетно с веселото на децата.

НА СЕВЕР

Преминава промяната в свистене,
цветният озон на морското студено,
в плоскостта на идилията, щастието
е с мен, отивам някъде на север,
където плуват, морски лъвовете,
айсберги рушат се бликат в своят
бял вселен, хъската се скитат по
ледовете, търсейки храна, мечките
вбесяват се, с лапа сразят ги, ще
приключат, хищните на север,
пингвина снася яйцата си,
остава в северната ледовина!

ПОВЯРВАЙ

Казвах ти, че сме малко вода,
огън тлен, че моретата, където
плувахме понякога, ще остават в нас,
целуваха ни те, моретата, като деца,
често звезда дарявах ти, не само
влюбването, акта, взаимна прямота,
мислех над това в нощите,
когато оставах сам, връщаха се образите,
държаха ме в плен, измина време,
вярвахме в пълното прераждане,
вечността, сега сме в бялата магия, и още
повече любов в бяновете живеят кълновете,
а пътят широко отворен е пред нас!

ЧУВСТВЕНО

В очарованието на вечерта съмнение
ме гложди, но мога спокоен да заспя,
в уханната прегръдка свежа приемах мисълта,
миг преди да се разсъмва, да съм твоето
добро, да оцеля в миговете, на живота
своето ждрело, докато възкръсне
нежността, с която те владее, така
ще премине деня, в интензивна близост,
с небето, което ми е баща, блясват
твоите ръчици, пред прага на отворена
врата ще застана като свещ, да те изгарям,
колко мъдрост има в това, дъхът ти
да изпия, да проумея чувствената яснота
до корабната мачта на наш'та, наш'та орисия!

МИСЛИТЕ ЗА НАС

В утрото притихнало дишах на
пресекулки, в небето бягаха заспало
пеперуди и светулки, някакво птиче
врецеше на проклето, но явно беше
спало до мигът на прозирането,
когато слънцето в лилаво се издигаше,
ръката ми към гладкото бедро
пристигаше, чувах лекият ти ромон
да продължавам, с ноктите си трепнали,
устните ти шепнеха:

- ... скъпи!,

птичето проклето изврещя,
заключочиха невроните,
с поредното обличане на мислите,
нали в прелестите се увличахме!

ВРЕМЕННИ ОКОВИ

Виждам странното лице,
ударило ме в ритъма на пулса,
пристигнал тука, паднаха
първите сълзи на идващата
благост, сетне лица в образ
от икона, есента похлопва
на плещите от кедър, друга
свежест, идвам с всичките
канони, да обичам в корените
от вени, със своите закони,
когато съм готов, ще го направя,
идват времена да те притежавам,
скъсвайки със хласт временни окови!

ОЧАКВАНЕ

Свелини, зад тях бремето
на бронята, огъната,
не бива да се чупи, може да
понася удар, може безмълвно
да ръждяса, като ледените
кълнове, които раждат звуците
когато иде пролет, със свежото
польхване!

ВГЛЕЖДАНЕ В СЕБЕ СИ

Летенето е като радостта ми детска,
думи да подреждам, дрешка да почиствам,
да се вглеждам в себе си и да се откривам,
да виждам в огледалото душата, на
някой по-различен, да не бъде като мене,
ревнив, влюбчив и нежен, понякога
ужасен и капризен, друг с бръчки на
челото, и една сълза, там в края, на
брега, светлината целунала се с доброто
дори в черното море, където падат гроздовете
от небето, пристигат дроздовете и ги
изкълват, какво не искам да се
случи, вечност да ми обещава, това
не е човечност, летенето е радост,
на него никой няма да ме учи,
само жаждата на детската ми участ!

СИЛАТА

Ще греят ли слънцата, жълтите,
големите, ще пеят ли пламъците,
черните, изгарящи, ще живеят
ли хомотите на хората, оплетени,
не в интригите, любовните,
облечени в думите, самотните, ще
говоря ли отново за любимата, ще
късам ли цветя от градината, ще
бъда ли мъжът, който пак поваля
с нежност и със силата, ще
скоча ли във езерото, там, където
плуват светлините, ще падна ли
отново от високото, но падам ли
няма да се моля, защото пак политам!

ЛЮБОВТА НЕ СИ ОТИВА!

Като ехото дойде, тръпки от
копнеж обхванаха ме, лъхна
времето на отлива, друго време,
време на твоята ранимост,
от порива суров, на бурята раждаща
поемите, бляскавото утро пак дойде,
с теб да се прегърнем, видя ли как ехото
се спря, слънце на луна, преобърна се,
не бързай, ела, не давай гръб,
поличба за истина, вяра, любов,
в огън може да се превърнем, и пътят
на нашите тела имат силната надежда,
да предем в тиха белота най-красивата
одежда, добър е този ден да ти поднеса
признание, че любовта не си отива,
че някога съм бил в тъмната гора под
едно дърво, прегърнал те с нежност,
и гъвкавостта беше твоята безбрежност!

КРАЯТ НА БЯЛАТА МИШКА

В едно съдбовно утро с цигара в уста
вървях прекрасно влюбен в една бреза,
докато римувах в детска стъпка, най-трудна в
света, поредният си стих, видях аз мишка
бяла да тича ужасено пред черен котарак,
и бягаше мишлето, от ужас май обзето,
спасявайки кожухчето си бяло, с последни
сили, и сърчицето разтуптяно, но ето
най-ужасен миг настана: настига котарака чер
този малък стих, захапва го и го разтърсва,
започва да вали, ех, че край, ех, какъв е
живота на белият мишок, вече няма да
похапва хлебец, сам стана на храна, ама
че беля, ама че ужасна история, в утринта... . .

ЩЕ УЧА УРОКА

В мигове на спокойствие, докато
слушам тишината, легнал в тревата,
откривам каква пропаст е зейнала,
какво слънце е грейнало, ставам,
тръгвам, но спъвам се рязко, политам,
имам криле, приказка страшна,
хората явили се, земята заселили,
със чудните разкази, за миговете
на тишината, някой ме пита:

- Какво си направил ти за земята?

- Трябва ли?!

Казва:

- От тази приказка те отпращам...

- Каква приказка?! К`во те прихваща!

... още не схващам!...

разбирам, живота отдавна върви
в посока веселие и радост, днес
ще уча урока, и щом го науча, на
китара ще свиря на плодни дръвчета
със златните струни, на добрите
хора, приятели драги и мили!

ТВЪРДЕНИЕ

Толкова е трудно да постигнеш
равновесието, изглежда лесно,
тръгнеш ли към него, можеш
да го следваш, то напред да бяга
и да казва със смях доволен:

- Аз съм Съвършенство!

Колко трудно е днес да бъда
себе си - уверен, постоянен, да съм
красив като явор, да давам дар ухаен
като мечтата си , да съм нехаен,
да бъда бляскавото злато, да съм ясен
изправен над земята, орел виещ се
отгоре, да съм здрав и силен, да съм
вятъра упоен, да, колко трудно е да съм
достоеен, да постигна равновесие,
без да мисля, че е съвършенство,
но пътя няма да е лесен, и песен не
ще да бъде пак живота, ще съм
човек достоен, не в съвършество
в равновесие, ще съм камък,
останал свеж след дъжд пороен!

ЕДИН С ДРУГ

Стига ли една любов, но любовта
една ли е, виждам в черничевите ти
очи толкова радост преплетена в
танц със сетивност от светлината,
дали любовта наистина една е, не
мога да се закълна, но ето как се
спуска слънцето над здрака, да
радва твоята снага, и как полята
разцъфтяват в шепите на твоите
длани, къде се дяна онова момиче
малко, което някога било си ти,
навярно съм сънувал сън магичен,
има ли по-силно от любовта, едва ли,
звучи като текст заучен, но няма
мяра за това, една любов на мен
ми стига, твоята любов, в този
свят тя не е една и съща, различна,
като лилия и липов цвят, сега е
време за разходка в парка създаден
от мечти, с мисълта за Бог, отдадени
на сладостта, ръката ми ще държи
ръката ти, и всичко ще е просто!

ЛЮБОВ ВСЕМИРНА

В езерото ляга бяло Цвете,
с любвеовила си в Лебед,
с най красивите криле,
и перата по ръба да са
страшно черни, каква Любов,
тънцува Лебеда с крила,
изпивайки Всемира, време
за разтуха, ах как се лее
сладка вечерта, как се любят
в мрежата мечтите, тази
нощ Цветето въздиша езерно
в звездите, Лебед бял няма
да заспива, ще тънцуват едно
крило и едно цветче, ще се
свържат в игра безспирна,
не, не бива дори за миг да са
безмълвни, утрото ще дойде
в огнен вик, да ги пробуди
с Вълните на любов Всемирна,
но без заблуди, чудна светлина!

ФЕЯТА И ВЯТЪРА

Пристигаше стихийно Вятъра,
над пъстрите поля нежен лягаше
до брега на ручея, изчакал бързата
вода, от нея раждаше се Феята,
Вятъра направи ѝ букет цветя,
втъкна ги в косите, тези, нейните,
като в приказка за вечността,
после хукваше на воля, далеч в
просторите, където пеят песни
облаците страстни, със своят
бурен топъл дъжд, тогава, разля
се лятото в свободата с вик,
отиде нейде Вятъра, никой не
знаеше къде, една тревичка на
топка сви се:

- Не беше ли това Принца на
Зората, живял в небесата с векове?...
Отговори Вятъра със гърлен тътен
и безспорна мощ:

- Вече съм готов да се завърна!
Чакаше го Феята край бързата вода!

ВОЛЯ ЗА ЖИВОТ

Спускам се в Нищото, и Нищото спуска
се в мене, казват, „Ербаплия!“ - цял съм в
рани, в дъното на небето нали там лежи
подхранено детето, нали звездите светят
за него, заради умното чело, очите големи,
за сладките усмивки и бъдните поеми... нали
затова момче роди се да пише и да пее, нали
иска с Нищото да се пребори, нали си беше
малко любовник и... Нищото над него
бдеше сурово!

АНГЕЛ В САМОТНА НОЩ

Колко пъти срещам любовта ти,
а не знаей, че е любов, колко пъти
лунно злато разпилявам, там
накрай безбрежният покров,
колко време трябва да измине, да
разбереш - за теб и днеска съм готов,
да бъда твоят Ангел в самотна нощ, но
дали съм се лъгал, че съм смел в
своите води, бил съм риба, нали
така ми каза... помня силен бях,
както е по житейски, съдбата ни
раздели, измина време, разтърсих тяло
намерих сили, под дълбокото небе,
омерзено тръгнах на дълъг път,
към теб, дори не чул могъщият ти
копнежен зов... нали съм твоят Ангел
в самотната ти дълга нощ!

САМО С ТЕБ!

По-добър съм бил и по-щастлив,
отражение в река, блато в блатото -
злато, бил съм по-ревнив, по-ясен
като слънчев ден, така ли беше някога
когато бил съм млад, че по-добре ще
бъде да остана духом с теб, да те
прегръщам в ръцете светли, да целувам
черните очи, да милвам огнените вежди
с цвят на тъмен плам, кажи ми откога
не мога да си спомня вече, с теб съм
в една къщурка под топлият таван...

ВЕНЧАВКАТА

Пламтяха ръцете ти от лято, горещи
ветрове дойдоха да те видят, за теб
да се оженят, да ти сложат булченското
бяло, да те впримчат с пръстени, и магията
на цветята, доброто да казва своите топли думи,
като дъжд да падат мечтите ти от злато,
и не една картина да рисуват пред очите
ти приятелите, които тъй добре познаваш,
но едно око от завист обладано, скри се
сред букет от хора, беше огнено кафяво,
разигра се драма, коя да бъде първа дама,
после всичко секна, беше тихо седнал твоят
мъж до олтара, държеше в ръце венчилото
на вашата венчавка, толкова мечтана...

ИЗМЯНА

Спомних си как, отпочинах от жегата
тази, любящата с която живеехме, как
бавно минавахме през долините, и търсехме
новите пътища, как скалите ехтяха
със своето гръмотевично ехо, спомних
си как долу бълбукаха изворите, с които
умивах следите от котките... спомних си,
да, колко обичах следите от стъпките, там
на брега, където започваха задълбочено
разкопките... после вдигахме поглед в небето,
помниш ли как бурята дойде и бясно от
миналото омете ни..., само завета че се
обичаме, помня, ти помниш ли... но защо точно
сега ме остави и ме подведе!

ПРЕГРЪДКА

Къде отиде, моя малка
радост, защо остана
в мечтите недопяти,
защо крило ти станах,
някъде шуми реката,
там били сме двама, има
или няма ревност в
най-чистата наслада,
какво оставих
до твоето бедро от
мрамор, какво, не мога
да отгатна, към тебе лудо бягам,
първа грешка,
паля пак цигара,
кашлям, имам спомен
силен, първата прегръдка
пламък ли изчезна,
от любов ли бягам,
небето ще разкъсам,
воалът хванах,
съблякох те и казах:
- Скъпа, ела до мен,
в прегръдка!
Много ли съм казал,
може би греша,
къде без грешка...
светът ли претворяме,
или открий своята
самотност, тъй гореща!

ОБСЕБВАЩО

Заспивах в ръцете ти толкова
време, милваш ме със вълните
на тази ефирна поема, започна
тя да се плъзга страшно надолу,
където бдят обсебващи Ангели,
без цвят и мириз, без смисъла на
цветните думи, тези, с които летя
и нося от прекрасна земя най-
чудните глуми, днес цветята поля
весело дъжд от смях на тревички,
една силна ръка набра наръч със
съчки, тази нощ под небето ще
бдим, и ще се любим, едно черно
небе, не се страхувай, няма теб да
погуби, може би има на ум задача,
връзката, нашата, чистата, далеч
да прокуди... ех, тези мои детски
страхове и заблуди...

МЕЧТАНИЕ

Искало дете да литне, да се сражава с ветровете
пъстри, от луна наивна било огряно, будувало
в мечтание, във вярната посока да срещне
пъстрооката, в приказка мечтал сокол
да бъде, слънце да изгрява, но идва урагана,
пак криле надява, литва сладкопойно горе,
вятър иска да пребори, ех, момче, не отивай
далече от домът си, във гората любовта ще
кацне, но вятър ли шумоли, едно е ясно,
в този час всеки сънува сънища различни,
пъстроочката при теб ще дойде, най-обично!

ОБИЧАНЕ

Обичам те в пререкание, обичам те
в радост, обичам те в наслаждение,
обичам те в ненавист, обичам те в
градежа на любовта ни, който познава
не само растежа,
не без основание, днес паднах до теб
от любов и надежда,
не способен на анализи, нима можех
да анализирам любовта си,
нима можех да виждам къде си,
след ярката сила, споила и душите,
и телата ни наши,
обичане неясно с лапите страшни!...

ГЛАДКИ НОКТИ

Ти ли си самотността, облечена в дреха
от прекрасни звуци, тези на цигулка, на
скъсаната партитура, а толкова я обичахме
помниш ли детството на село, кучето на дядо,
острият зъбер над реката... ти ли беше
самотността ми, но защо ли, защо, нали
това чудесно лято бяхме нерестанно
в прегръдка... не ти ли стигна, аз се уморих
от бързеите на гладките ти нокти,
ето виж, нося онази стара партитура за
цигулка... тя възпя любовта ни... . .
нашата самотност и, Боже мой, трудна,
смела авантюра...

ЛЮБВЕОВИЛНО СЪЗДАНИЕ

Знаеш ли как косите на раменете ти
падат, като студена вода по ръцете на
мрамора, знаеш ли колко изкусителна
си тази нощ, когато спиш със дългият
танц на вселената, не знаеш, но си
усетила веселие в съня, там където
скитат комети и звездите светят опитно
в радости, пиранята във морето е гладна,
о, мое детско съзнание, да, във съня
не само танца усети, не студуват звездите,
тази нощ в душата живеят, прекрасно,
кажи, мое любвеовилно създание,
тази нощ бях по морски вгълбен, едва
сутринта ме възприемаш като гладна
морска пирания, забрави ли - ние във
вселена летим, и няма смисъл от страдание...

ЖЕЛАНИЕ

Искам да имам достатъчно.
Искам да зная достатъчно.
Искам да се познавам достатъчно.
Не искам да имам хиляди
залези, изгреви,
на тази планета достатъчна.
Искам да бъда Човек с
чувства силни, достатъчно!

ВИНАГИ НА ПЪТ

Възкръсват мъртвите, в които има
сила за живот, възкръсват белязаните,
те не могат за умрат, възкръсват силните,
които не се боят от живота, от смъртта,
но защо възкръсват смъртните, нали те са
знак за безсмъртие в закрилност, сили и
мъдрост в пространствата отвъд, кажете,
нима живота не е магията, предвещала наш'та
бъдност, вечност, винаги на път!

ОПИТ ЗА УСМИВКА

Още ли край пътя да заставам,
там където живота процъфтява,
където хиляди ръчици детски,
хвърлят хвърчилата си от клечки,
да летят в небесата, ах, как да ги
уплаша днеска, веч я няма баба
Яга, да, още ли да чакам тука,
но какво ли чакам, любовта е знайна,
и се разбира, че нали чакам своята
любима от път да се завърне,
с дете да ме дари, а аз със радост
да я обичам за поредно, не, не като
за последно...

ГАЛАКТИКА

Мога ли да те забравя след онази
нощ, когато звездите ни прегръщаха,
може ли да те забравя, щом галактика
телата ни огряваше, можеш ли да ме
забравиш, щом високо литнаха ръцете
ни, там където брулят ветровете бодри,
в дланите и между пръстите докоснати,
можем ли да се забравим, щом пламък
сме разпалили, една китара свирна Ярка
като съзвездие от Вяра, че наистина
някога сме се обичали, може ли да забравим
не забравимото, да, може, нали за това
господари на не умолимото...!

НЕ БЕЗВЕЧЕН

Една алегория ме измами, че съм честен,
че не мога да излъжа никой, че съм бил
не със две ръце, а в миналото бил съм
сторъки Шива, и пирамиди съм строил
страшен със заповеди до небето онемяло,
не, не е едно начало това за мене, остана
то, миналото надалече, скитах по света,
не безвечен, край сянките на други хора,
сега ли пак да мисля, че ме ограбват,
или се опитват да ми слагат пранги робски,
може би не звуча тъй ясно и прекрасен,
а всичко е толкова просто - един човек, искал
да остане недокоснат, а пораснал...

ОГЛЕДАЛОТО

Тялото ти е като арфа, докосна ли го
вибрира в акорди от брилянти, разпилява
звучите като вселена, а жена си силна,
толкова не възможно силна, всичко сама
посяваш, и Любовта си и труда си, и
плодовете на живота къпеш със ръце в
една не земна, а чудновата песен, и сила
на божество дошло от недрата на Касиопея,
така Нежна и така кармично подредена във
всяко начинание, даже в любовта си,
ах тези бели зъбчета
и таз усмивка ярка, и този глас, благ, като
наслада...
ти си любовта ми, друга няма, и няма да потърся,
днеска пак се карах в огледалото, откъдето
пристигаш със светлината си... но сега е нощ и вероятно
тихо спиш с тишината ми...

СКРИЖАЛИ ОТ ЛЮБОВ

Предеше светлината своите къдели,
конник яхнал бялата кобила, скиташе
в простора край реките, и пак се връщаха
горещи дните, тези с лъчи от мекото
сияние от сферата на въображението,
от писани скрижали, където и нашата
любов лежи описана, и само Тя и и те
живяли сте, но къде се крие тайната,
на желанията, живота да е нарицание
на търпението между двете крайности,
кажи любима, наистина с теб тайна ли сме...

БЯЛА ПЕСЕН

Едно лице от бял сатен изваяно светна
във нощта, една луна изпищя ущипано,
звезда ли бе това чудовище, разсмяло се
сама, и таз луна нещастно чувствено
отпусна се, до крилата на по-голямата
сестра, и тя Земя се казваше, плуваща в
под звездни небеса...

едно само същество лежеше там до морето,
голо, чисто, смело, чакаше прилива да се
умие, а сетне отлива с него да го вземе, друг
живот да заживее...

небето звездно пак е весело усмихнато, със
лудата луна какво ли става в тези крайности,
едното надълбоко горе,
другото врящо във чудовната вода...

ОРЛИЦАТА, ОРЕЛЪТ

Ветровете пак се преобръщат, изорани
в браздата на небето, една птица
с криле огромни мълчаливо скита
в облаците, пак приета...
беше време, когато никой не протягаше
пера към нея, но ето стигна орловото
око целта на своята велика фея, и Абаносово
лице на Орелът, проговори с клюна си в простора,
една идея падна покосена, когато орела
спусна нокът, отрони орлицата прахта,
след вятъра на крилете в браздата,
преорала на небесата, още миг небето
тежко пареше отгоре, щом слънцето и
днеска все още чисто и по детски свети...

ЦЕЛУВКАТА

Мравката гради своят дом в земята,
не там да властва, птицата щом живее
в небесата, едва ли иска да са нейни,
всеки облак, и всеки вятър...
лъва щом е сила страшна, нима иска
всяка животинка да поробва...
но ето, срещнах стар познат, свещеник
станал, прегърна ме и ме целуна страстно,
после каза:
- Нали знаеш, друже мой, щом
отидеш Горе, какво да кажеш?...
... онемях - не, не знаех...

КРАЙ ОГЪНЯ

Властно падаха есенните листи, тук над тази угар, угар, видяла и посев и вятър, ех, тази стара песен, но ето че нощта пристигаше със мисъл блудна как ще легне, как ще се отпусне, как дявола ще я целуне, как огнището ще лумне..., и супа от зелените поляни ще закъкри, там където пропълзляли бяха топлите животни...

едрата ръка на господаря намести грубото си тяло до оскъдната трапеза, сигурно си мислите, че е нещастен... доволен той е таз година от урожая, запомнил, не - забравил живота си, преминал край огъня, и угарта, дарила силата си за един живот, потулен в унес, и забрава...

БЕЗ СЪМНЕНИЯ

Наистина ли птицата днес не иска да лети високо, или този миг е някак малък, като човка на колибри, а замахът на крилата са могъщо уморени, наистина ли днес живота е така приятен, не се съмнявам, сравнявам го със две тела в един чаршав изпъкнал, да се надбягват... кой пръв ще спре за миг, а сетне бягството му дълго да продължава наистина, до днеска бяха само двама, навярно скоро щеше да се появи очакваното усмихнато вълшебство...

ФИЛОСЛОВИЕ

Вричане в плоскостта на
паметта на цветята чаровни,
техните листи леки и сочни,
времето бе лакатушно, ту
завали, ту слънце изгрее, на
село душите човешки свили
се бяха, цветята и стеблата на
плодните дръвчета, падаха в
колапс от не възможност, да се
живее, и ако питам някой
новопристигнал, как намира
живота на село, вероятно щеше
да хвърли в прахта своят калпак
и откровен ще извика:

- Защо живее тука?

Отговорих му с моята мъка:

- Божи човече, ние сме двама
пияници, третият по душа
философ е, по цял ден пише
трактати, никой не знае какво
на ум мисли, и ако мисли,
каква философия създава,
едва ли нещо наистина прави,
все пак философ е и знае
не за живота на село, за проблема,
наречен Живот и вселена, аз
мога да позная човек по очите,
там всеки от нас крие корена
на лудостта си, и мечтите, горко
онзи, който не ги пази!

ЦИВИЛИЗАЦИЯТА

1.

Свързва се със себе личността ни,
еволюцията не е безразсъдна, по
молитва на човека, да разчита в
дъжд и пек, запретнал дреха, тежък
труд, за чаша вино, и прегръдка
на жената, жива котка, във сърце
се свива, мистичността пристига, ...
и се предлага, не е ясно защо избира
човека, тази митолофигиз, или
всичко една фантазия, без броня... . !

2.

Силата е ум, изграден не
случайно, всичко е логично
трайна митология,
от други светове, сега сме
тука, философия, могъща
космическа наука, и митология
понякога ухае
на цветя и разум в утринта им,
прегръщам своята половинка,
тогава вселената е свенлива -
розова калинка!

3.

Нощем се потапям, в някакво странно
Братство, правя го, после го забравям,
продължавам по нататък, корабът
тръгва бавно, видимо се отдалечава,
така било в морета, и океани, хората
внимателно ще са подбрани. Никой
жив случайно няма да остане!

ПЪТИЩА

Понякога се срещам с теб
обикновено нощем, когато
всички спят. Размишлявам
дълго защо поех този път.
Листата капят като дъжд, без да съм
се молил както трябва,
както гласовете бесни ми крещят.
Поел съм вече таз съдба,
с мъртви нощем да говоря, пред Бог-а
да мълча,
да следвам неговата воля!
Да съм твоята мечта.

ПОД ДЪГАТА ЛЕДЕН ДЪЖД

Под една липа се бяхме впили,
корен във стebло, най-добрият
знак за любовта ни бе небесното
злато, и макар да беше златно
заревото все още те обичах с
изгоряла плът, казват, че това не
е по силата на Любовта, виждам
прилепите нощем подсказват
най-добрият вариант, целящи
как да бъдем мили, кога да знаем
да се съединиме, щом нещата
не вървят, сега е трудно и ще
става по-младолика, без сила
но мислимо наречено, Любов
тя винаги ще скита!

СЪПРОТИВА

1.

Нося мощ със себе си, но мощта не е моя, тя е само фасадата ми на обикновен човек, спрял се на завоя, звездната врата се мъча да я отключа, а не мога да сполуча, тайна ли си има, има тя за това е тайна никой да не я вижда, ако дъжда който в мене нося тогава той ми е оръжието, любовта е тя, най-свирепата, ужасната от изневярата, не виждам основание, да усложнявам пак нещата, за съжалението в моята мисъл, на Истината дълги са ръцете, искам да видя ѝ краката!

2.

В клони свиря обреченият вятър,
и така ще бъде дълго, ако няма чест,
и няма свое мнение, не вятъра,
клоните, импресия в брукат, обвит
със злато, и без да съм ценител на
скъпите камъчета и метали, рухвам
там, където място съм намерил, аз
съм птица леко крила, с меден глас,
античен театър, големи котки, има
там, привързвам се към малка стая,
грабнал борова гора, моля се на
Бога, отново да ми подаде, допир с
негово крило, всички хоризонти
по света едно и също казват:
- Здравей, Слънце, грей ни за добро!
Ех, майчице Земя, обичам те, една си
ти една!

ВЪЗМОЖНОСТ

1.

Уважавах ли поне част от моите думи,
чуваш поне част от тях, с които нежно
те мамя, искаш на вѐн вѐв нощта, път
в небе да направим, да литнем с крилете
на думите, с които борява, обожавам
всяка частица от твоите думи, те са чисти
опали, прости мембрани, как иначе да те
чуя, а веднџж, когато тебе те нямаше, аз
леко с мисълта политнах, тогава се събуди,
крещейки на Любовта най-милите думи!

2.

Как изглежда вселената отвѐтре,
където другите, летят, и закусват,
човека от друга епоха е дошъл за
нас децата на космоса планети и
звездите, биха искали да прочетат,
нещо за дедите, тези, ние, които
не бяхме заможни, чисто и просто
зле платени опитни мишлета, и роби,
със своите различни заложиби, но до
един сме чедата на Бога, дори да не
искам и мога сам да го кажа, и нямеря
начин да го докажа!...

СЛЪНЦЕ И ЛУНА

Твърдението, потвърждава потвържданията,
неволно усложнявайки простото, така ли ще
премине епохата, в лъжи, кърви и грабежи
твърденията са не потвърждения, на друг, с
друго тяло, дух, и костите на други хора,
философията на мъдрата вселена, наднична,
където хората са се скрили, побояли готови
за вселенски упражнения, философия
и радост, всеки който се усмихва и смее,
елате го ритнете, жал ни е за него, и той е
форма на живот в този свят от без светлие,
безверие, търся за духа спасение!

ПРЕРАЖДАНЕ

Когато гроздето се превърна във вино,
а устата ти на дракон легна в skutите
на себичният Океан от сини вени изваян,
и изписан от ръцете на гейшите, ела и ми
кажи... - МАХНИ СЕ НЕГОДНИКО!
за да се преродиш във ... невинност...

СЪНИЩА

И ако кажат пеперудите, тази нощем, че са вампирявали, че са ожаднели а не са сколасали, нека бледата луна мед да стане, хората вече спяха, с пеперудите мирявали, в едно легло са легнали, а не се понасяли, питах, има ли война във вселената, една пеперуда ми разказа, как била бичувана от странници, да си трае се заканили, тази нощ пеперудите, тихо спят отнесени, впили човки във Луната розова, колко леко стъпват те и потъват на дълбоко в сънищата ледени, до един айсберг, със своите надежди паднали...

СВЕТО УСЕЩАНЕ

в нежно светието на любовта на мравката, прозира силата на великана, обърнал този свят наопаки, плоско дънно се усмихнал, на безсилието и гордо любieto на едно дете проходило в светлината на човечеството, забравило мириса на угарта и хляба, но още обичаха се... до кога... до века, когато с огън, месото ще опекат, за зверовете, за себе си ще оставят вкуса на божествени храни и на билки ароматни, романтични нощи, когато ще вечерят с печените кестени, и песните на древни хора, заслужили да тръгнат, по пътя на пъстри звездни въртележки...

НЕ БЕШЕ ФАРС

Беше мрамор бял,
или дух от длетото
отлепена, там на края,
където никой няма да я види,
само слънце и луна
да я целунат от две страни,
да отmine Кралят, да не я завари
в този вид заспал
в таз фасада, а не беше фарс,
беше чудо, така започна всичко ново,
една среща с нея,
за мене беше вече приключение,
и звездите
бродеха в небето,
но не било сън,
реална беше красотата, в наше
благо дължение, кога луна и
слънце, от векове наред
играят свой двуличен
свят, беше ли възможно да се обичат,
а да не искат очи в очи
даже миг за отстоят,
виждат и обичат...

ПО-ХУМАНЕН

Ти къде понесе звездите, сак на
гърба, винаги мечтал съм да бъда
на друга планета, там където плодове
и цветята си правят компания,
и Орфей, ги занимаваше със своето
можење, наистина можеше, после
се тръгна на горе по урвата, мъдрата
пума опашката мятеше, не беше
гладна и жадна, значи беше си
котенце, в една друга звезда пееха
псалмите налудните вярващи,
само във себе си, дали без да искам
да ви тревожа, вече изтласкахме
на Бога мечтите, да създаде друг
човек, по-хуманен и простичък,
днес е ден благословен да празнуват
празнуващите, в лунната ерест тегне
небето, ще бъдем там като в морето...

ОРИЕНТИРАНО

Хоризонтално се готвя за сън, земен,
не вечен, заплаши ме за 20 стотинки,
една едра тигрица, тръгнала ориентирано,
човешки миражи, виждаше, а сетне да
събираше, какво ли - размишляваше,
миропомазан, никога не бях виждал,
за поредно, заблуждавах се, но влюбвах
се не до любвайки, светинята, от която
всичко тръгва, а аз просто в тъмното,
дърпам се за да изследвам дирята...!

ПОЕМА

Признай, че отново пак ти се dospива,
в таз дъбрава и зелената трева на
смешните часовници, отброили точно
два в обяд, кажи ми че в четири ти се
близва от сладоледа, обикновено от
ягоди, покрити с мед, ... кажи ми, че си
вече пораснала, и не искаш залъгалки
във вид на някакви представи от мечти,
че искаш сини вени да те стискат, и сини
да са очите, твоите рахвърляни коси че
един е вятъра, който ще ги носи далеч,
високо, където звездите ярки всяка дума
нежна ще преглътнат, небето ще мълчи!

ВЕЛИЧИЕ

И гняв да плъзне във високото,
където някой свеж титан мълчи,
защо придаваш на мало важното
сериозен тон, и тежките сълзи, кажи
видиш ли че високо е небето,
нали не мислиш да падаш, от тази
канара,
нали не те е страх във дън душа,
колко е жестоко, щом мъжеството,
само се ражда, и пада на тази рана,
взела своята едничка самотна
твърдина... прелюдие към
долината...

СЪН

Пухти небето, и облаците страшно
плачат над земята, и една е урвата
ни страшна, тази, пламнала и страдна,
като шепа огън в ръката, където няма
да изчезне, но още повече ще пламне,
лъжи ме пак, поете, с песен раснах в
съня Ти!

ВЪЛНЕНИЕ

Нека се носят сънища натрошени идеи,
без смисъла на своето щастие,
и дали щастие имаше, във този ден,
превърнал се в копнежно безлуние,
и звезди бисерно, в този миг посърнало
гледат земята, но къде о, Боже, къде Си
разперил ръката, тази Твоята, Която Твори
и Създава, кажи Господи, защо тази нощ
любовта ми, всичката тихо, тихо пада в
листата на умилението на бебето, когато се
храни, расте и със смехът си ми се налага...

ЛАСКА

Огън и пара от небеса се изтресе,
Бога ли беше небесен, или идваща
нощ, и луна чиста като лъснала есен,
не, не сега е момента, нужна е моята
песен, но... нежна ще бъде тя, над
една чудна жена лумнал унесен,
ще я гледа до вечност откъснат в
реалност от чудни опали, и няма да
търси нечия ласка, скоро ще бъде
като парата нежен, и към облак ще
се изчисти лесно разнесен...

ТИ ОСТАНА!

По-властна си в съня ми, където пак
не вярваш че те обичам, и където облаците
като дрипи, нося ти , не помниш ли че
бяхме „хипи“, ... и дрипите ни правеха щастливи,
голяма част от 2 юли, и бѣдното си беше тъй
заплюто наше, и сега не си го даваме на
никой, ... забрави ли, че пяхме песен, и бе
„ЧЕРНА НОЩ“ живота между ПЪРПЪЛ, срещу
„ДЖУЛАЯ МОРНИНГ“, колко лесно ми личи,
нали скѣпа моя, как съм остарял със нашите
песни и как език чужд не проговорих, ...
ти остана млада, млада и гореща...
... не помниш ли как ухае утринта на изядените
снощи стриди... и онзи дѣх на мъдри водорасли,
и оцелели миди!

ВЪЛК

Аз съм песента на
речната риба, даже малко
Любов,
аз съм вълк и овца, и лъв
съм доста спокоен,
и ако огладнея,
откъде да започне моята вечеря,
ще изям вълка,
да не пречи,
овцата ще я, близна за
подслада, към блюдо
голямо, където
лежи уловена изпечена риба,
и вкусно в устата сладни,
аз съм и песента и вкуса, на
една малка стихия,
о, Земя, и тук ли водата люти...
сигурно тука са изхабили зъбите си
великите хора, ...

... ставам и поемам своят път, към
всемирни вълни...

НА ЧОВЕКА В БОГ...

1.

Нима съм тръгнал вече, на своят
Дълъг, бистър път, и потока тук до
Него само мълчаливо гъгни във
Бълбукане добро, нима поиска вече
Да си ходя от градината на твоята
Прелестна душа, онази която някой
Ден ще нарисувам с уморената
Ръка...

2.

Едно дихание далечно може само
Да ме спре, да кажа „Не!“ на твоите
Пръсти, описали чертите на лицето
Ми от кал, и като Бог, Свише Слязъл
Човека Небесен бе Създал!...

ЦЕННА ДРЕХА

Любовта може всичко, даже камък
да събуди, в едно пространство, не
голямо, тя може всичко да огрее, любовта
може да се сърди, да воюва, да пада

и да става, без награда, любовта не
зная дали е вечна но всичко иска и
го получава, днеска щях да съм тук,
същият само че не и на земята, сам

себе си запитах, дали хоризонт,
да видя как топи се слънце в океана,
как моряци пият вино, възпяват
любовта си, моряк да си е трудно

- хей боклук, махай се оттука! -
цинизъм е, така го нарекох, къде
ще заживее онази нежна плът,
нарекох я харизма, ценна дреха!

КОСИТБА

Разплакваш
клепките ми твърди,
да мисля за земята
като за жена,

когато небето
с дъжд от ледове
вилнееше,
лед от ледове
посред
лято и гласът
на певеца,
който в музиката
се е врекал,

аз те чакам
в лудоста си,
паднал от
допира на
вълшебната
ръка... .

... ех, тези златни
длани, и коситбата,
на жито където
с нежност лягахме
в нощта,

не, искам да мълча,
гневът ми, не е гняв,
Любов се казва тази,
моя, търсена жена!...

МОРЕТА И ОКЕАНИ

1.

Може би отвътре гласове да чувам
като свои, да мисля за звезди и все
някъде да ходя - в джунгла на разходка,
в парка за лов на бегълците, зная, че
едно не им достига, и при мен така е,
малко огън, малко жар, малко смелост,
да отворя пак мечтите, кой ги няма,
може би твоите криле, снощи ръчища
бяха... къде отми лицето си луната...

2.

В страхът се поражда оцеление, все отнякъде
настъпват враговете, лакоми за откъсване
на времето като на любов, отдалеч се вижда,
че не съществува, иска ѝ се да мине за такава,
и Господ изпитва отвращение, когато децата му
се сблъскат без причина и без съзнание, този
път поклон ще правя на онези, в името на
любовта си, нови хоризонти са ни дали, сега
е време за дълбоки размишления, заспали
на дъното на морета и океани, там почиват,
обичат се и радват, дори човешки твари!

3.

Когато лягат морски бризове, и когато нещо
бяга заради бягството, не от увлечение, от
тихо чувство на съмнение, че наоколо има
Дух помогнал, или объркал всичко - мечи
лапи, вероятно за мен важало, че днес времето
отмина, и поривите на луната са страшни,
качвам се на своя кораб и продължавам,
за къде ли, не зная щом всички казват -
„объркал е пътя, нека го упътим“... аз съм черно
огледало, и в него всичко редовно се повтаря!

ПРИЕМСТВЕНОСТ

1.

Гръм ли падна, или аз се срутих в нозете ти доскоро белий мрамор, добре шлифован, небе ли мръщи своите вежди, гарван грачи ли във небето, или беше смъртната реалност между земята и небето, и без да има нужда, заплющиха като градушка обидни думи, неочаквани събития, ела, любов, не, не идвай вече, миришеш ми на отдавна прегоряла есен, съжالياвам, днеска бе последен, този ад в този рай - мъдър, но без радост.

2.

Кой дойде при мен, дали не беше сянка, и тихо ме погали по лицето, сложено в рамка, кой създаде толкова приемност, в нашите видения, и онези смешни, ядни лунни затъмнения, и ако Рекъл Бог е вече да не те срещна във светлината на звездите, и ти си дявола във женски образ, как да те обичам, обясни ми, как да те прегърна, да те целуна, да наистина ако дявола си, си красива, и всяко нещо е рисунъка по тебе, но ако съм се лъгал сам през цялото време, че сме двама, намеси се и друг, със друга сила и друга вълнуваща фасада...

МАКОВЕ

Помислих,
че те губя
за днес, за утре,
за онова далечно бъдеще,
което тъй
подреждам в скрина,
виждал съм
баба да го прави,
мама да повтаря,
татко да цепи
дърва в двора,
на пилетата
хвърлял съм трохички,
всички мислеха
че е смешно,
да гледам как кълват
зърно и хляб, после към
небе поглеждам,
да открия колко много
ми донесе Бог,
как да Благодаря,
в земя
да гледам,
как са лумнали
макове големи,
как розите горят.

ДВЕ СЪСТОЯНИЯ

1.

Днес горестта ми се яви на яве,
А бе отишла на гроздобера,
Какъв ти гроздобер в това
Любовно време, щом всичко
Под небето е легнало, забравило
Теглата, истината и прямотата,
И като винаги се намира по
Едно голямо нищо, да те тормози
И притиска, да те лъже че те
Обича, и разбира се да те мрази,
Да гледаш как от любов и от
Чувства на прилежност, като
Лед топи се, и казва че хубава
Била нощта е, и че вижте,
Как младее младостта и
не остарява, и че всичко, което
казва е монета златна, неприета,
кой ли бе човека, изрекал тези
думи, не днес-от века!

2.

Откъде идваше силата му странна,
Сам не знаеше и не искаше да
Знае, а защо страдаше, и това не
Можеше да каже, дали го гледаше
Със зли очи съседа, и го мразеше
Откровено, няма място за опитомяване,
Всичко бързо се спотайваше, във
Усамотението, когато всичко най-
Прекрасно, в кървава приказка,
Лесно превръщаше, че любовта,
Понякога жестока става, до онзи
Миг в който вече може да прощава,
тогава тя, земята скъсва, и възпява...

ДВЕ ПРИЗНАНИЯ

1.

Наричат ме нравоучителят,
не съм можел да обичам,
наричат ме бабаит, от приятелство
нищо не съм разбирал,
от любов понятие съм нямал,
бил съм прозаичен,
от кухнята във банята, а после
когато във въздишка се превърнах
с радостна се изказаха:
- Боклук! От него нищичко не
ставаше...
... това за мен се казваше...

2.

Не мога да осъдя миналото,
освен ако го помня трайно
обичам го, понякога е
объркано и болно, заравям го
в пепелта на огъня,
мога
да си купя верска тайна, кой
съм бил преди да дойда тука,
ако е тайна, ще я търся трайно -
миналото не винаги е виновно,
Прозвуча кухо, но отговорно!

РЕПЛИКИ

Изгрява звездата щастлива, под
криле на една птица красива,
ляга в перата ѝ, милва и гали, това
ли значи нашето щастие, все така

двамата да се гушкаме, да се ровим
в косите си, да бълнуваме реплики
нито царски нито божи, просто
любовни, срещу 30 сребърника,

някой избяга през времената,
появи се днеска в първите дни,
на това скъпоценно лято, че казвам
колко богатство има в недрата,

изгря първата звезда, не звезда,
в мъгли обвита планета, кой и
защо ме постави в уютните
прегръдки, хармонично нехаен,

как игра ще играя, щом не съм
спазил правилата, които ме мъчат
в безсъница, може в този миг да ме
смила, с воля голяма и силна!

ВЪЛЧИ ВОЙ

Ела при мен, погледни очите,
докосни ръцете, осъзнай ума.
Отгатни страстта. Спри времето
по ръба на устните.

Отдели сянката от тялото -
не забранявай да мечтае.
Ела в гората виж елените.
поели страстите, гордо
разхождат се.

Дъжда който лее се -
за теб се е излял,
Докосни го - ще те
прегърна - утеха ще
ти дам.

Въоразен със зъби нокти
и див копнеж от вълчи вой
ела при мен - във моят свят. .

Но падне ли нощта една
любов ще се откъсна от небе
а ти щастлива ще тънцуваш
в ритъм свой.
В страсти да живеем
в страсти да умрем...

Докоснем ли веднъж ръце,
времето ще блесне в миг.
За теб е. Ти си - вряла пещ.
Подай ръка.
Самотен вълчи вой.
Не казвай да мълча.

КАРТИНА НА ГОГЕН

Пред строшеното пиано
лягам всяка нощ, сутрин
се събуждам от фалшивият
му звън.

Навярно натиснал съм
неволно болният клавиш,
поглеждам бегло огледалото,
с ден съм остарял.

До мен мастилницата
тайно се усмивва, вероятно
нещо съм прозрял.

Името на любовта си спомням
бегло, лицето-ярък спомен,
инициалите с мастилото залял.

Умирам бавно в мига
повдигнат, когато съм живял.
Сега времето е съдник,
къде съм сбъркал -
къде раната презрял.

Сутрин е приятно, спомена
натрошен е на хиляди мечти,
сега навярно съм заспал
под куп неверни мисли и
тайно заключени врати.

Едно остана в бялата ми стая-
картина на Гоген-Тайтянката се
излежава гола, а аз мигът съм
пропилял...

ДЪЖД

Искам с вятър да пътувам
погледнал през дъжда.
В очите на жена корен
от любов съм пусал,
тих, силен и могъщ.

Какво вълшебство от
далечни времена...
да пътуваме, да сънуваме,
да бъдем двама,
дъжд чудесен, срутен,
чисти небеса.

С омаен жест, ще пеem,
под тез дълбока светлина.
Да се слеem, да се смеem,
вкопчили тела.

През дъжд да минем,
със дъжд да се умиеem
от вятър да се научим,
колко прелест има в
любовта.

Да блесне ярко любовта
ни... мъничка звезда, в
с една жена останал,
в поток от светлина.

И нямаше умора моят ум,
потърсил чистота, и блясък
в минало едно, когато утро
дойде, щастието само ще е
дошло...

АРОМАТ

Копнежа в себе си
поискал да убие,
притиснат от тъмна
нереалност сътворен,
умирал не веднъж,
а всеки час и всеки ден.

Подвластен на съдбата,
да затворя тишината,
един живот живял,
желал го като вечен огън,
като топъл дъх.

Късно идва този стих,
умиращ, а неволно
притча сътворил,
за оназ разкъртена
врата, в нея себе си
открил.

Приел съдбата, мъжът,
във жена потайна до
жестокост влюбен бил...
Копнежът в него нежно
заговорил, какво е искал
да докаже, и какво,
наистина е победил!

Истина открил-не искал
да остане сам. Заслушан
в тишината себе си в
нея притаил...

БЕЗВРЕМИЕ

Навън отнова среброто на
дъжда вали. Дръзка е нощта
със своите въпроси. Безумни.
Хищник, ловуващ самота.
Сянка на самотник под луна.

Въздишката ти е като ехо.
В спомените диша. Малка
е нощта. Логично си далеч
от мен. Блестят опално, пак
звездите. Приличаха на теб!

Допуснах фалш. Не биваше да
казвам нищо. Беше утро. Сиво.
Похотливо. С друга. Сега съм
сам. В мен е пустошта. Ревнива.
Размишлявам. В ранен час.

Кой за теб съм бил. Навярно не
болката преглъщаш. Да ме виждаш.
Да те виждам. Тази нощ, безвремие
ще нося. Навън бурята могъща, отшумя.
В душата тъжна - кухината диша!

В ТРЕВИТЕ

Горещи бяха времената, изживяни.
Потънали в тревите, където тръпнеха
тела ни. Забравени. Делихме любовта
си. Летежи в безсмъртни небеса ли.

В полет ли си сега, ще те намеря.
С радост ще те нахраня. Част от
любовта ни. Лъчи от слънце. Звезди
в нощта ни. Чисти диаманти.

Искам да те разбирам. С чувство да
ми отговаряш. Приказка сънувам не
се срамувам. Как с криле от нежност
те закрилям, летя, и чудеса откривам

и дарявам, има ли мост между двама,
да свързва не да ни разделя, че днес
съм онзи който някога мечтаех - тих
спокоен, излят като от стомана!

КВАЗИМОДО НЕ Е ФЕБ

Ти жена си замечтана, със устни
зажадняли. Истински и топли, от
мене разгорени. Не ме пожали. Без
звук заби във мен огнени кинжали.
Квазимодо живее в кръвта ми!

Отмъщение ли беше от жена гореща.
Закопняла друг живот. Студ легна в
душа ми. Мога ли без теб? Какъв въпрос!
Отговор безумен: Квазимодо не е Феб!“
Есмералда ме помаза с любовта си!

Кой може да живее в разделение от
Любовта си неразбрана, кой може да
Прекъсне връзката във вени, не това
е пътят. Моя ли си, Есмералда. Не бъди
студена, не ставай зимен ден за мене!

ПОСЕЙДОН ПРЕГЪРНА

Видях усмивката ти тиха.
Преди малко повече от час.
Някъде съм бързал. Исках
да си спомня. А фатално не
успях. Не, не съм отчаян.

Не забравях усмивка ти
чиста. Чипото носле. Миг,
след като ме забрави, смела
влезе в морето. Посейдон
прегърна. Цялото море изпи.
С радостна наивност го прие.

Да, Посейдон прегърна, но
знаех, че прегръщаш мен.
Блестеше устата ти от пяна.
Истинската среща ще се
сбъдне. След миг горещ.

Следващият ден мрака те
обгърна. Посейдон те грабна,
прегърна те и те отне. После океана
стихна. А ти още по-прекрасна
се завърна, и любяща ме превзе!

ЩРИХЪТ

Щрих нахвърлен на платното.
Чудесни цветове изписани с
едничка мисъл. Да я нарисувам.
Приказката да оживее тука.

Знам, ще дойде време, и като
луна в небето ще увисна. Дали
толкова те обичам. Или виждам
смисъл в тази здрачна самота.

Дъжд запръска от мрачното
небе. В себе си улисан, загубих
много време. Толкова дни и
ценни часове. Мигове ще върна.

Щрих нахвърлен в тихото небе.
Дай ми право. В себе си да се
огледам. Да заслоня платното.
С крясък стряска ме. И ме зове.

Щрих вълшебен сега нахвърлям.
Имам мощ и сила. Щрихът всичко
ще ти разкаже. Като притча ще го
обрисувам. Цветен сън за теб, дете.

В ТОЗИ ДЕН

С тебе да препусна в утрото
пропукло. Като мисъл светла.
Не иска да умре! Дъх поставих
на устните ти изгорели! Смели!

Словата голи. Фалшиви ореоли.
Към слънце полетели от радост
дива. Сега са променени. Чуй ги.
Помисли. Усети ги. Имаш сетива!

В замък леден си заживяла. Една!
Искала си да летиш сама. Сърцето
ти в далечна мисъл е различно.
В печал, летяла си. И до днес така!

Търсела си чудеса. На лъжи си
поддала. Видения от дъжд имала
си. Как любов да ти даря? Конят
уморен е. И пада той. Като мен.

Ако те зарадвам, напукан от
причини сладки. С длан ще те
погаля семпло. Мъж обикновен
съм. Тук в този час, и в този ден!

Любовта не ми е чужда. Ще ти
я даря. В прекрасен миг, ще си
щастлива. Ако си повярваш. И
на път тръгнеш с мен. На юг!

В храм от илюзии ще те отведа.
Ще те превърна в живот. Не земна
красота! Не успея ли, пак ще си
свободна в своето утро. Светлина

МАЖОРНО

Появи се в живота ми
като като ехо. Като стрък,
окъпана трева. Като синя
езерна вода.

Приюти ме. Подаде ми
ръка. В отговор мълчах.
Очуден, роля ли играх.
В мисли зашумях.

Любовта ми, обречено
терзание, завърна се. В
моя ден роден те чух:
“Тук съм. Твоя! И сама!”

Виждах, как реки от огън
извираха край теб. Бях
щастлив. Осъзнах. Любов
била си ти. Любов за мен!

В миг мажорно оживявах.
Факла, стоплена за кратко.
Любовта ми се превърна в
в идея. Тих и светъл час!

Една история приключи. Над
Нея, никой няма власт! Бог,
лъчи протегна. Взе ръцете
И ги съедини. Любовта и
въображение. Радостни вълни!

ЛЮБОВ и ДУМИ

В лицето не поглеждай.
Ручеят блика в очите.
Всичко ще ти разкажат.
Всяка тайна. Всяки лист.

Попитай , дали си спомнят
за виното което поделихме.
И вишневият цвят на радостта.
Попитай ноща. Ще ти отвърне.

Ще ти разкаже сладка тайна
която не разбра. Мисъл жадна.
Въпрос назрял, а звездите в
себе си заключих, и прозрял,

В заключените мисли, до мен
Стои сянка от дъждовна блян.
Защо не ме поглеждаш вече,
наистината съм остарял.

ЕДНА ВЪЛНА

В прегръдка от самота се бяхме
слеги. Поели посока странна, не
понятна, без известна. Сън ли беше.
При морето бурно, бурни спрели.

До водите, като огледало. Силуетно
целувахме устните се жадно, гладно.
Ветрове плющяха. Не беше страшно.
После ти избяга. Гневна и крещяща:

„Самотата става твоят остров вече!“
Вятър слезе от небето. Повъртя ме
като лист от златна есен. Преди да
потъна в морето. Борих се с него.

Усетил как пристига краят. Една вълна
вълшебна кипнала и страстна грабна
ме и ме отнесе. Не бе трагично. Знак за
друга обич. Истинска и лична. Вдишвам.

НЕ СМЕ ЕДНАКВИ

Заживяла си самичка лицето
скрила си от всичко. Посадила
съмнение в мен. Нежна ли си.
Или приличаш на звездичка.

Без да знам как да те наричам
на живота азбуката сричам. И
сам някъде напред затичан. Се
питама:изящница ли си и за мен!

Не съм забравил чувствата.
Няма да ги изричам. Виждам.
В любовта не сме еднакви.
Ти си лято. Аз съм пролет.

И река си нежна сляла се в мен
Да аз дете съм зряло самичко
заживяло. Детството щастливо
е заспало, потънало в този ден.

Искала си да делиме всичко. Едно
страдание, облечено в стара дреха.
Но детето, вече не е дете. В мъж се
претворило. Нали не се Страхуваш!

Размисли добре. Слънцето изгрява.
Небето розово позира. Пред теб
застава. Не мърда. Ако наистина го
обичаш. Приеми любовта му пак!

Съдбата шанс ти дава. Като нова,
дрешка!Вземи я. Бъди различна,
днеска!За утре не мисли. Радостта,
гореща без да пита ще те посети!

ПРИЗРАЧНО

Преживял съм мъка. Чувството погрешно
не съм разбрал. Имам сили да приема
тази наша самота. Призрачна раздяла.
В тъмни коридори дълги болка съм таял.

Скитащи и голи. Били сме живи. И дали.
Сигурни в едно. Любовта поиска. Всичко!
Имах нужда от обвивката на твойто тяло.
Аз съм свещица прегоряла. Ухае и топи!

В тревата окосена паднах. Под небето ще
живея в забрава. Истина с истина се сливат
в равни части слава. Любовта не е забрава.
Самичка и добра. Живее в забрава. Прие това.

Но защо се връщам там, където изгоря
послената наслада. Последният чезнец
миг. Прозаично те разгръщам. Потъвам
бавно в жегата на твоита нежна гръд!

НЕ ЗАБРАВА!...

Вселена ти си. Аз мъничка планета.
Уморена в небе. Вик самотен. Над
над пропаст съм застанал. Гадая. И
причина търся. Защо така съм сам.

Навярно забравих правилата. Оскотяла
е кръвта във кипналите вени. Страстни.
Планета аз съм-звезда си ти. Мъничко
човек съм. Проумял, истини извечни.

За пътя извървян. За всичко което имах.
И което даром дал. Не чакал нищо. Само
малката си забравя. На спомен оживял.
Самотно е дървото корен. До листо.

Едно размислях. Как да стигна до оназ
пустиня. Вик силен да надам. Един ли бе
баща ми. Един ли бе Адам. Ева ли роди ме.
Имам майка родна! Ева ли е тя? Не знам!

ТОПЛИНА

Там, където стъпиш с голите
нозе, ще никнат буйно пак треви.
Дърветата, които галиш с мигли,
ще разцъфват с пъпки от листа.

Земята спечена, която галиш с
длани, ще се превръне в топлина.
Ветровете повикаш ли, ще хукнат.
Буйни светове, младост ще трепти.

Поглед ако вperiш към звездите,
нощта ще бъде празник светъл.
За самците с небрежна неизбежност.
Да ровиш в не издълбани светове.

Поискаш ли да разместиш планините,
Бог ще помогне с благостта. А някъде
горе във висините горди ще се пъчат
винаги скалите. Със своята твърдина.

Но стъпиш ли неволно и погрешно,
ще си отиде любовта. Един учуден
мъдрец ще те гледа мило, огрян от
светлина. В старост трудна. Самота.

Ти си мъничката радост, преродена.
Ще линееш тиха като птица. Дала от
своята безплътна топлина. На хората
безпътни. Ти - истинската светлина.

ЛЕГЕНДА...

Ада ли да бъде моят край, моята съдба.
Забравил своят малък Земен Рай, останах
в плен на самота. Аз, Каин, Авела убил. В
легенда ли се превърнах, с печален край.

И защо Кръвта заровена от мен в черна
пръст бе извикала за мъст. Бог ли да
поправи моят Кръст, Ада ли ще бъде
моят вечен свят. Легенда мръсна. Еретик!

Мислеше мъстителят от съмнение обзет.
И със вик безнадежден възкликна силно:
„Боже, прости на своят Раб!“ Но дали Бог
бе го чул, или мъдро премълчал. Със власт!

Едно остана вярно. Каин във вечността
Авел бе убил, погубил своят Земен Рай!
И легенда стана. С лоша слава. Не греша!
Каин низко падна. Чер, в страсти от калта!

ОТКРОВЕНИЕ

Когато бях дете попитах
баща си, защо Бог е създал
жената. Татко ме погледна
с твърдост бегла. Отвърна.

Тя е радост и блаженство за
душата на мъжът в миг или
минута трудна. След тежък труд!
Какво блаженство. Каква душа!

В ден чудесен срещнах една жена.
Мило тя в своето тайнство посвети
ме. Уверих се колко прав е добрият
ми баща! Да, велико чудо е жената!

Тя е Ангел, загадъчно потайна.
Непридвидима. Всеки миг. Вече
вярвах. Оpoznал чудната ѝ сила.
Божи дар. Откровение богато!

Без великата ѝ сила няма радост,
няма и деца. Колко мъдър е бил
и свободен моят добър баща!
Пулсираше сърцето в мисълта!

ВЪЛШЕБСТВО

За миг забравих всяка мисъл.
За моята майка замилял. Да я
радвам. С вълшебство като син.
Да я загърна, да ѝ подам ръка!

Да говоря за добрият път в този
живот, есенни пейзажи. Да ѝ даря.
Всички родени сме от майка. Но
Майка и земя не се забравят.

Изпълват ни със своят смисъл
скрит. Отворя ли очи. Отпуша
уши. Винаги ще виждам и ще
чувам на майка милият ѝ глас.

Тя е моята сила. Моята воля. Моят
смисъл. И свят. И както сезоните
се сменят. И както цветята дават
своят аромат. Така обичам майка.

Така живея по-добре. Без нея до
къде ще стигна. До какъв мираж.
Може би няма да съм щастлив.
Вълшебен край е моята звезда.

Майка няма да забравя. Няма да
предам. Гол ще падна в Пръста.
дошъл съм гол. Гост във този свят.
Гол живях. И гол искам да умра!

САМОТНОТО НЕБЕ

Вървейки в една дъждовна нощ
безцелно, срещнах стар приятел
със скъсани и плувнали от водата
дрехи, в окаян и разплакан вид.

не бях го виждал тъй разчувстван
в други мигове, попитах го защо,
не отговори, докосна с ръка небе,
дъжда секна неусетно, замълча.

вгледах се в лицето тъмно - хем
познато, хем различно, ужас ме
обзе, потърсих причината за мен,
лична, приятелят ли бе приятел.

Прогърмя небето за последно,
всичко стихна, картината изчезна,
не приятел бях видял, а другото
лице на истините лични. Стени.

Тръгнал бях в нощта, причина
търсех да избягам от лична
нелогичност. Не приятел срещнах.
Самотното небе измислено.

БОГ ПОИСКА!...

Един човек загледан в своята старост, нежна картина бе запомнил от безметежната си сладка младост! Помъдрял.

Любовта му, първата любов - огнено дихание до него, поиска пак да го прегърне, вече пътят беше набелязан. Божи дар!

Бог поиска, човека в спомени увлечен, невинна картина да запомни, любов видял, живот умислил, човека беше онемял.

На лицето му играеше усмивка чиста!“Уморена вече е , мойта сила!“-открадна от небе звезда щастливо. Щастливата звезда!

На остров нов в мислите си със една жена бе отишъл, първата до която беше дишал, отмалял. Бог поиска нов живот да му даде!

Летяха бурно от сили странни, облаците горе. Човека гледаше усмихнат закачливо. Какво ли не бе видял. Колко време бе живял.

Тичаше пред него едно Видение. Призрак преоблечен. Ангел, над него бе изгрял. Вяра Беше имал. Не бе забравил. Бог до него бдял!

ПРЕРОДЕН

В нощите самотни спомени
ме сполетяват, тъмни облаците
плуват, и ако не си плувец, ще
се удавиш, няма да те спасяват,

добричка птичка пееше ми
песен, че съм роб на страсти,
влюбен в простори властни
сласт прекрасна, прероден,

но къде изчезна вятъра от
сила странна вдъхновен.
съдбата ли се разсърди
една жена добра ме среща,

запалила цигара дълга,
преценила великолепието
на живота за наслада
гледаше с дълбока тегота,

после дим изпусна внезапно
се извърна погледа ѝ светеше
с блаженно чувство, време
бързо, жената стана, тръгна...

спомена красив запомних, със
добри очи, в радост прегърнах,
на ласката отвърнах, с дълбока
благост, после я прегърнах!

НОТИТЕ ВИЛНЯХА

Душата легна разболяна. От живота на късче разпиляна. Към Бог обръщам се за таз тъга злочеста. Умора честна.

Гърмяща сила. Развихрила се драма. Надвиснала над всичко, въпроси, си задавам, какво мога да дарявам. Когато нищо нямам.

Не е по моите сили да търся истина и думи мили. Вятър свири, на своите струни сини. китарите уморени бяха.

Валяха чисти ноти. Човека в мен се свива и в молитва шепне. Но е мое право въпроси да задавам. Да предизвиквам враговете.

Валяха мелодиите, най-спокойно. Черно е небето и всяка дума беше ерес, всяка мисъл истинска победа. Знае Бог, безмълвно какво е дал.

Светли нотите вилняха. Пълнеха душите. Ако душата си погубих. Към кого да се обърна. Към Бога. Да прощава. Душата ми валеше. Чувството гореше, нотите вилняха!

ОБИЧ в ОБИЧ...

Часът е нощен, сам толкова
сам, жадувам да ме целуваш,
устните ти да не ме убиват
чувства ме сломяват, съживи ме,

пристига ден, облаците черни,
вода и огън бълват, мълниите са
в мен, обичам, само обич в обич
да се вричам когато съм ранен.

Обрече на Любов, в една постеля,
със крилете на страст, тела в тела греем,
под небесните простори, зад облаците
дрипави парцали, спомени останали в мен.

страстта на Любовта не ме напусна...
не ме осъждай, без обич, в обич часът
е късен, чакам променен, без илюзии
да ровя, да бъдеш някога до мен.

ЧУДЕН Е СЕЗОНА

Цветя огромни цъфнали в
полята, свободни, и мечтани
щастие такова за мене стига,
една Любов, ли бяха да се върна

сега готов съм да ги прегърна,
чуден е сезона, и е най-красив,
дал ни вече Бог, цъфтят, цветята
в нивята, как да ги докосна

с пламъци ме изгарят, от съня
си се пробудих кръвта шепти,
вятъра уморено в мен диша
погледна ме и беше жива,

в мен остана, радостта ми
пламнала в кръвта, ревнива
сезона влажен отшумява
край мен реката отминава.

не пожелала да ми каже нищо,
в моят свят, има време легнал, в
зелени висини да чакам, диво
в мен крещи нещо непознато.

НЕСТИНАРКА

Утрото е нежно - Зорницата
огрява кътче в душа, в мисли.
Как да я обличам, в страсти
на щастливите пейзажи...

Развълнувано палитра от
живота взех, да я възпея
светлината да запомня,
свобода след нас остава!

Стремеж безумен, към сини
небеса, не мъка да удавя, само
утрин тишината. Радост да
ни разтърси, реалност в двама.

Танцувай с мен, ти жена красива,
стопли ме, съживи ме! Утре пак
ще бъде бистра любовта ни! Игра
ли бе в душите ни копнежни?

Слънце ще изгрее, ще стопли
чисти водопади, зелените морави,
нали си ти щастлива, появила се от
земна светлина, свенлива!

Танцувай , нестинарка дива, щом
има жар под твоите нозе, да
завърша таз картина, палитра тя
е жива за твоята душа пенлива!

ЗДРАВЕЙ, ПОСЛЕДНА ЛОЛИТА

Здравей, Lolita, пак ли изтръгна
на дървото корена, здравей, прекрасна,
пак ли небето окоси със нокти от син
сюрприз на умозрение, здравей,

детенце мило на живота, създадена
да бъдеш любена, здравей, могъща
птица, в цвят от сласти по дрехите ти,
разхвърчани, тук ли си Lolita...

знам, че никога не ти достига, странна ми
Lolita, оптегни тялото си като лък, внимавай
със Тетивата, здравей ли да кажа на теб, ти си
моето откритие, моето дихание всеки ден,

на живо ще ти прошепна, може би си
кубе на Храм, пак ще те обмисля, чуваш
ли мое убежище, веднъж до края кажи
Lolita, че телата за Рая не са готови,

не ме плаши, стреми се в радост, не чакай край,
с лъка внимавай, със сетивата, и ръцете,
някой ден срещна ли те в Рая, ще повярвам,
за теб съм бил като водата, тука съм валял!

Природата е смела участ
Някъде се лутах
Любовта умее да прощава
Идеална прямота
Позволи ми да те обичам
Една голяма радост
Едно слънце закъсняло
Често вслушвам се в себе си
Нещо случваше се в душата...

ЕВГЕНИ ГЕНЧЕВ